

אדם כי יהיה בעורبشر שתת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן או אל אחד מבני הכהנים (יג, ב)

יש להבין הקשה הצדיק רבינו מאיר יחיאל מגסטינן מפני מה התורה מצויה על המצורע לבוא דוקא אל אהרן הכהן או אל אחד מבני הכהנים כדי שהם יפסקו את דין אם טהור או טמא?

אלא תירצ' הרבי בטבעו של עולם, כאשר באים אל בעל לשון הרע ומוכחים אותו על כך, הרי הוא ממהר להצדך ולטעון כי הוא מספר לשון הרע מ"אהבת האמת" שבו....

כאשר רואה הוא את ראוון מדובר עלה על שמעון, אין הוא יכול לסביר את הצביעות שכבר ומשום כך הוא ממהר לספר לשמעון את הנאמר ובשם אומרו....

והנה המשיר הרב במשנה מסכת אבות (פרק א' משנה י"ב) מצינו: הלל אומר: "הוי מתלמידיו של אהרן אוֹהֶב שָׁלוֹם וּרֹודֶף שָׁלוֹם", ופירשו באבות דרבנן, כיצד היה אהרן "אוֹהֶב שָׁלוֹם"?

שניהם אהרן רואה שני בני אדם מתקוטטים זה עם זה היה הולך לכל אחד מהם שלא מדעת חברו ואומר לו: ראה חברך איך הוא מתחרט ומיסר את עצמו על שחתא לך... ברוב צערו בקש ממי שabbo אליך ואדבר על ליבך שתמחול לו....

לכן סיים רבינו מאיר יחיאל מובה המצורע אל אהרן הכהן או אל אחד מבני הכהנים כדי שיזכיר שהגעיהם באים על עון לשון הרע ובמקרה זה לא תמיד יש לומר את האמת לאמיתה...

מקור: וקרת לשבת עונג